

MAHKUM

Cengiz Narçın

MAHKUM

BÖLÜM 1

Heyecanımdan üç gündür kısa şekerlemelerin haricinde zerre uyuyamadım. Dile kolay, yirmi yıl üç ay on iki gündür mahpustayım. Umutlarımı cehennemin en derinlerine gömdüğüm, “Mümkün değil, daha da gün yüzü görmem.” dediğim bu karanlık delikten sabaha azat oluyorum. Aslında uykumu kaçırın dışarıya çıkmanın sevinci değil; bilinmezliği. On dokuz yaşında girdiğim bu yerden kırk yaşında çıkıyorum. Ben çoktan dışarıyı unuttum. Dış yaşamla ilgili hatırladığım o kadar az şey var ki; onlar da buğulu, siyah beyaz. Silik, hayal meyal. Çok geride kalmışlar. Bu yüzden dışarıya çıkacağım için düşünceler beynimi rahat bırakmıyor. Benim için tüm dünya bu kırk metrekare dubleks koğuş ve her gün koyun gibi sayıldığımız otuz üç koğuş arkadaşlarım. Gerçi doktor tarafından tescillenen asosyal kişilik bozukluğu tanıımımdan dolayı kimseyle arkadaş markadaş da değilim. Yıllardır herkes nereye ben tersine şu kış kadar yerde zaman geçirdim. Kimse bana bulaşmaz, ben de kimseye. Aslında ne tipler var beni bir kaşık suda boğarlar da, üç kişinin katili olarak görünmez doğal bir zırhım var. Üç kişinin katili. Hani yıllar önce İzmir Bornova Sanayi Sitesi’nde hunharca öldürülmüş, aylarca gazetelerin sürmanşetlerine konu olmuş olayın baş kahramanı, yani “canavar” dedikleri o katil benim. Olayın ayrıntılarına girmeye gerek yok. Siz beni üç kişinin katili olarak bilin yeter. Toplamda elli küsur yıl ceza alan, lakin infaz yasasının uygulaması, iki kere devrin hükümetlerince yapılan genel aflar ile gel zaman git zaman cezamı bu sabah bitiyor. Hiçbir zaman çıkamayacağımı bellediğim bu delikten yarın çıkıyorum.

Yıllarca cezasının son günlerini geçiren mahkumlardan, dışarıya çıktıklarında neler yapacaklarının hayallerinin dışavurumunu, heyecanlı heyecanlı çevrelerine neşeyle anlatmalarını dinledim. Ben kimseye anlatmadım. Anlatacak da bir şeyim yok. Yirmi yıldan sonra “dışarı” diye bir olgu zaten bende yok. Kendimi bildiğimden beri, ki tüm yaşamım burada, ben artık mahpusluktan geçmiş, mahpushanenin kendisi olmuştum. Varsa yoksa şuradaki kırk küsur metrekare yer. Gerisi boşluk. Dışarı benim için bir fazlalı, beş bilinmeyenli denklemden öte bir şey değil. Yüksek duvarlı dikdörtgen avludan kafamı kaldırdığımda gördüğüm mavi gökyüzü. Bunca zamanda kim bilir dışarıda neler değişmiştir? Benim görebildiğim dışarıdaki tek değişiklik, ara sıra o gökyüzünden geçen bulutlar veya hızla geçen bir kuş, hepsi bu. Asosyal kişilik bozukluğumun yanında bir de daha ağır şizoid kişilik bozukluğunu da ekleyince, bir fıçı balla yenmez biri oluveriyorum. Tabii üç kişinin katili olmam da üstünün kaymağı. Şimdi size soracağım soruyu çözün bakalım, çözebilecek misiniz? En ağırından asosyal ve şizoid kişilik bozukluğu. Kırk küsur metrekare yer de zaman zaman üç artı beş eksi otuz üç tane, birbirinden berbat her suçtan mahkum. Alnına kazanmış katil damgası; hem de üç çentikli. Yirmi yıl. Toplayın bakalım eldeki verileri. Çözebilecek misiniz? Sizce bu malzemedan helva yapılabilir mi?

Çok da endişelenmeyin. Hastalıklarımın dolayısı korku duygum çok az. Korkuyu hissetmiyorum. Nasıl empati yeteneğim yok ise korku da pek hissetmiyorum. Lakin son üç gündür biraz, diğer mahkumların fiskoslar eşliğinde hakkımda konuşup durmalarından mütevellit, bana çok yabancı olan endişe ve korku geçişleri beni gıdıklıyor. Zaman yaklaştıkça da rahatsızlığım artıyor. Bir ara buradan çıkmamak için koğuştan birilerine zarar vermeyi bile düşündüm. En baş adayım da koğuş başkan yardımcısı Feyyaz'dı. Gıcık oluyordum ona; lakin puşt, niyetimi anlamış olmalı ki kaç gündür arkadaşlarından kalkan yaptı kendine, benimle köşe kapmaca oynuyor. Sayıma gelen baş gardiyanlardan birine "Buradan çıkmasam olmaz mı?" diye sordum. Herif yüzüme bakıp "Sen konuşabiliyor muydun?" deyip pis pis gülüp gitti. Son geldiğim nokta, bir çıkayım, baktım olmadı hamlemi dışarıda yapar, gerisin geriye dönerim de karar kıldım.

Sabah kahvaltıdan sonra koğuş kapısı dışarıdaki sürgünün metal sesiyle açılıp gardiyanın yıllardır alışkın olduğum o mutlu çıkış sesiyle adımı anons etmesiyle oturduğum yataktan kalktım. Merdivenleri, elimdeki örme naylon pazar çantası ile inmeye başladım. Kart mahkumdum. Gardiyanların kapıdan yaptığı anonsların tonlamasından, çağırdıkları mahkumu ne için çağırdıklarını anlayabiliyordum: Revir, avukat, görüşme, telefon, vukuat veya çıkış; her biri için farklı tonlama. Bugünkü çıkış tonlamasıydı. Adamın bezgin, sahte mutluluk tonlaması üst kattan bile belli oluyordu.

Aslında cezası dolup çıkış yapan her mahkuma adettendir, uğurlama yapılır; lakin en eski gedikli olmama rağmen benim için buna bile gerek duymadılar. Bir iki cılız "Uğurlar ola." mırıltısının haricinde bir şey duymadım. Çok da umurumda değildi. Ne koğuşa ne de içindekilere dönüp bakmadım bile. Kimseye "Allah kurtarsın." da demedim. İki gardiyanla arkalı önlü koridorda yürüyor, hapishanenin bölümlerini ayıran demir kapılardan sürgü şangırtıları arasında geçiyorduk. Çıkış kapısına kadar bu şekilde geldik. Sonra gardiyanların yerini jandarma aldı. Son kontrolden sonra, en dıştaki büyük kapının açılan küçük kapısından dışarıya yalnız çıktım. Kapının ardımdan kapanan metalik sesi içimi ürpertti. Bir şey vücudumu adeta kilitlemişti. Beynim durmuş, vücuduma hükmetmeyi bırakmış gibiydi. Ne tarafa gideceğimi, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Kapıyla bir adım mesafedeydik.

Önümde asfalttan bir meydan, karşıdaki asfalt yolla birleşiyordu. Yolun hemen karşısında üç dört market sıralanmıştı. Son marketin önünde bir belediye otobüsü durağı vardı. Her şey çok renkliydi. Eskinin küçük tabelalarının yerine koyu mavi büyük tabelalar, punto yazılar almış. Otobüs durağı bile bambaşkaydı. Gümüş pirinç, siyah cam, oturma yerleri ahşap, çatısı gölgelikli bilmediğim materyalden yapılmıştı. Yoldan geçen arabalar, televizyonda gördüğüm arabalar; sessiz, renkli ve hızlılardı. Bana doğru meraklı gözlerle bakan insanların bile giyim kuşamı çok farklıydı. Görmemişin merakıyla etrafı izliyordum. Lakin sanki âlem de beni izliyor gibiydi. Ağaçların üzerinden yükselen binalar bile meraklı gözlerle beni seyrediyordu. Bir an kendimi bilmediğim, ıssız bir gezegene düşmüş gibi hissettim. Dikkatlerin odak noktası gibiydim. Otobüs durağındaki bir çocuk annesinin elbisesini çekiştirip beni işaret edince, kadın çocuğun kolunu hızla kendine çekip çocuğu kucağına oturtup kafasına

da ileri doğru itekledi. Kendime geldim. Neredeyim ben? Ne yapıyorum? Dahası ne yapacağım? Refleksen geriye dönüp kapıya vurdum. İçeriden cevap gelmedi. Avucumun içiyle daha sert kapıya vurmaya devam edince, içeriden beklediğim cevap yukarıdan geldi. Biri bana sesleniyordu. Kafamı sesin geldiği yere doğru kaldırınca bir şey göremedim. İki adım geriye gidince, elinde silahı ile kapının sol tarafındaki nöbet kulübesinde nöbet tutan askerin yarı üst bedenini gördüm. Genç asker başını bana doğru aşağıya uzatmış, kaşları çatık, sinirliydi.

“Ne vuruyon hemşerim kapıya?” diye bağırdı.

“Kapıyı aç. İçeriye girmem lazım.”

“Ne var içeride!? Sen az önce tahliye olmadın mı?”

“Oldum lakin müdürle konuşmam lazım.”

“Ne konuşacaksın müdürle?”

“Ona söyleyeceğim.”

“Bak, yan tarafta komutan var. Git ona de, ne diyeceksen.” deyince kafamı o tarafa çevirmemle pencereden bana bakan jandarmayla göz göze geldim. Hemen o tarafa, yanına gittim.

“Ne vuruyon oğlum kapıya?” diye komutan sinirle sordu.

“Müdürle konuşacağım.”

“Ne konuşacaksın?”

“Ona söyleyeceğim.”

“Sen tahliye olmadın mı?”

“Oldum.”

“E o zaman müdürle ne konuşacaksın lan? Yürü git yoluna.” dedi. Çalan telefonu kaldırıp konuşmaya başladı. Gözünü benden ayırmıyordu. Arada demir paravan olmasından, yanına yaklaşmasam da konuşmanın benim hakkımda olduğunu anlamıştım. “İnşallah müdürdür, beni kabul eder.” diye içimden geçirdim. “Emredersiniz komutanım.” diyerek telefonu kapattı.

“Müdür yokmuş, iki gün sonra gelecekmiş. Varsa bir derdin iki gün sonra gel” dedi.

“Başkasıyla da görüşebilirim” deyince, asker sinirlendi.

“Arkadaşım, tahliye olmuşsun, daha ne görüşmesi? Hadi bi git yoluna!” deyip pencerenin kapağını kapatmak için hamle yapınca

“Komutanım, bir dur. Dur!” deyip yanına yaklaşmak için demir paravana yönelince adam öfkelen-di:

“Dur orda! Yaklaşma! Seni karşılamaya kimse gelmedi mi?”

“Gelmedi.”

“Gidecek bir yerin yok mu?”

“Yok.” deyince pencereden tekrar kafayı uzatıp:

“Bana bak Salih...” deyince, ismimi bildiği için içimde bir ümit yeşerdi ki hemen soldu; zira asker bir sürü şey söyleyip:

“Tahliye oldun, daha da burada dolanma. Nereye gidersen git.” deyip demir pencerenin kapağını yüzüme kapattı.

“Komutanım! Komutanım!” diye serzenişlerimi içeriden kararlı bir haykırış bastırdı:

“Siktir git! Cehennemin dibine git!”

BÖLÜM 2

Adım Salih. Salih Karaca. Bir evin tek çocuğuyum. İzmir Bornova doğumluyum. Kırk yaşındayım. On dokuz yaşında işlemiş olduğum hat trick cinayet ile son yirmi yılımı mahpus damında geçirdim. Tüm yaşamımda peşimi bırakmayan şizoid asosyal harmanı berbat pis bir hastalığım var. Hastalıklardan dolayı askerden bile doktor

raporlu çürüğüm. Kıyıda köşede geçen yalnız, sevgisiz bir çocukluk. Okumaya karşı duvar. İttire kaktıra bitirilmiş ilkokuldan sonra sanayide marangoz yanına verilen çırak. Moloz talaş yığınları arasında gür sesli ters bir ustanın yanında geçen yedi yıl.

Babam duvar ustası, sıvacı, boyacı, kısaca inşaat amelesi. Annem ev hanımı. Babam da benim gibi bir evin tek oğlu. Annem Karadenizli. Azıcık saf. Konuşmaları hareketlerinden azıcık dikkatle bu saflığını anlayabiliyorsunuz. Onun kardeşleri var da, aslında yok gibiler. Bu anlattıklarım ta hapishaneye girmeden önceki zamanlardan. Oysa önce babam, üç yıl sonra da annem olmak üzere her ikisi de ebediyete intikal ettiler. Her ikisinin cenazesi için cezaevi yönetimi izin vermek istese de ben gitmedim. Gidip ne yapacaktım ki? Yirmi yıl içerde kaldım, hiçbir kimse ziyaretime gelmedi. Onlar benim canlıma gelmeyince ben de onların ölüsüne gitmedim. Yani işin özü beni bekleyen bir Allah'ın kulu yok. Bu dünyada bir başımayım.

Geçmiş benden o kadar uzak ki; varla yok arası bir şey. Ne yalan söyleyeyim, bugün dışarı çıkasıya kadar geçmişten hiçbir düşünce kafamda da yoktu.

Neredeyim? Kimim? Ne yapıyorum? Amaç? O da ne? Bu yirmi yıl içinde kaç tane hapishane dolaştım. Gittiğim her yerin yalnızca isimleri farklıydı. Geri kalan her şey neredeyse birebir aynıydı. Yüksek duvarlar, demir parmaklıklar, pis, sıvasız koğuşlar, birbirlerine benzer mahpuslar, aynı üniformalı askerler, gardiyanlar, aynı yastık kokuları, aynı pis yataklar... O şehirde olsan ne fark eder, bu şehirde olsan ne fark eder? İsmi değişen gardiyanlar göbekli veya sıska olsa ne fark eder? Diyordum ama, farkı bugün anladım. Adana'dayım. Hiç bilmediğim bir şehirdeyim. Bildiğim tek yer İzmir'di. Cebimde müdürün verdiği az bir param var. En iyisi bildiğim tek yer İzmir'e gitmek diye düşündüm. Her ne kadar beni orada kimse bekleme de en azından evimiz orada.

Her şey yirmi yılda nasıl da değişmiş. İnsanlar, yollar, binalar, renkler, arabalar. Her yer, her şey bana yeni gibi geliyor. Oysa içerde her yer, her şey aynıydı. Sora sora yürüyerek şehirler arası terminale geldim. İzmir otobüsündeyim.

Yol boyu gece olasıya kadar gözüm hep dışarlarda. Ağaçlar, evler, yol kenarında öte beri satan köylüler, inişler çıkışlar, dağlar tepeler, geçtiğimiz ilçe, şehirler. Dağ yamaçlarında kurulmuş uzak köyler, tarlalardaki ürünler... Gözümün gördüğü her şeyi inceliyor, tadını çıkarıyorum. Zaten benden başka da dışarıya bakan yok. Herkesin elinde avuç kadar telefon; varsa yoksa telefonları. İnsanların dünyayla ilişkileri kesilmiş. Bir iki kişinin kendi kendisine konuştuğuna bile şahit oldum. Ara sıra dikiz aynasından şoför ile göz göze gelmenin haricinde daha kimseyle göz göze gelmedim. Cümle alem kendi aleminde.

Otobüs başka terminallerde durmanın haricinde üç yerde mola verdi. Mola yerleri bile ne kadar değişmiş. Eskinin köhne dinlenme tesisleri şimdi ıslıl ıslıl. Her yer bal dök yala. Tuvaletler bile. Değişmeyen tek şey tuvaletlerin hala paralı olması. Büyük küçük ayrımı hala var. Yemekler daha çeşitli, masalar daha temiz, restoran dekorlu. Bulduğum simit

ile öğünümü geçiştirdim. Ne çok özlemişim simidi. Yediğim her bir susam beni unuttuğumu sandığım çocukluğuma götürüp getirdi.

İzmir'e sabahın ilk ışıklarında giriş yaptık. Yol kenarındaki tabelayı, koca körfezi veya Bornova'nın ardındaki dağların kıvrımlarını görmesem mümkün değil İzmir'e geldiğimizi anlayamazdım. Şehir nasıl da büyüyüp serpilmiş. Herhalde üç beş yıl daha gelmesem evler dağların zirvesine ulaşacakmış. Yüksek katlı, birbirlerine benzemeyen, renkli camlı binalar yükselmiş. Otogarın hemen yanındaki insanın içini titreten körfez kokusu gitmiş. Yer gök ev olmuş. Otogar değişmiş, büyümüş. Arada eskileri hatırlatan kalıntılara da rastladım. Eski bir ev, cami minaresi, dere yatağı ve eski İzmir'in yamaçlara bayırlara tutunmuş virane evleri... Bazı şeyler de zamana karşı kendini koruyup değişmemiş. Otobüsten inince, Bornova için servisin olup olmadığını sordum. Varmış.

Otobüs firmasının şehir içi servisindeyim. Şoför, servisi tıka basa dolasıya kadar doldurdu. Sanki bu servis de zamana yenilmemiş gibiydi. Şoförün lakayt tavırları, ralli yaparcasına 50 NC'yi kullanması, dikiz aynasından kaçamak bakışları, garajdan çıkarken dışarıdaki tanıdıklarıyla gevşek gevşek konuşmaları aynı eskilerdeki gibi. On dört saatlik Adana - İzmir yolunda sarsılmadığımız kadar, Bornova'ya varıncaya kadar sarsıldık. Hatta yolcular arasında bunun mevzusu bile oldu. Teyzenin biri adama öfkелendi. Patara küter Bornova'nın merkezine vardık.

Mahalleye en yakın yerde indim. Önceki yaşamışlığın mahallesinde, tanıdık görüntüler yakaladıkça genel şablon biyolojik haritama oturmaya başladı. Eski mahalleydi. Birçok şey yerli yerindeydi. Eskileri görüp daha da eskiler gözümün önüne geldikçe ben yokken olan değişimleri fark etmeye başladım. Mesela eskiden mahalle çocuklarının top oynadığı meydan şimdi park olmuş. Ağaçlar büyümüş. Şimdiki yeni binaların arasında; eskinin o haşmetli, şimdinin ise eski binaları sıkışıp kalmış. Eskinin yenileri eskimiş. Hasta, duygusuz bir adam olsam da bunca farklılığı bir anda yaşamak beni bile etkiledi. Parkın girişindeki ilk banka oturdum. Sabahın erken saatlerinde olmamıza rağmen ortalık kalabalıktı. Kaldırımları süpüren çöpçü ve ben en sabit kişilerdik. Herkeste bir telaş; çoğunlukla ellerindeki kitaplara bakılırsa öğrenci gençler sabahın mahmurluğunda telaşla sağa sola koşturuyorlardı. Şehir çoktan uyanmışa benziyordu.

Herkeste bir telaş bir telaş. Bankta oturmuş, gelen geçene acaba tanıdık bir yüze rastlar mıyım diye dikkatle bakıyordum. Her şey o kadar farklıydı ki... Buralarda olmadığım yirmi yıl boyunca ne çok değişim olmuş. Evrim tank gibi canlı cansız tüm alemin üzerinden silindir gibi geçmiş. Bir an kendimi düşündüm. Sanki ben farklı mıydım? On dokuz yaşında civan olarak gittiğim bu yere şimdi kırklı yaşlarda, üstelik bir hapishane çürüğü olarak geri dönüyordum. Ben, ben miydim? Yani eski ben, şimdiki ben miydi? Okuduğum bir biyoloji kitabında insan hücrelerinin ortalama yedi yılda tamamen yenilendiğini yazıyordu. Bu demek ki gitmemle gelmem arasında ben tam üç kez yenilenmişim. Giden ben, ben değildim.

Etrafı seyredip eski görüntüler yerine oturdukça zihnimdeki harita da puzzle gibi tamamlandı. Evimiz buraya çok uzak değildi. Evimize doğru yürümeye başladım. Attığım her adımda, beni neyin beklediğinin merakı kafamda dolanıyordu. Yokuşu çıktım. Evler değişse de yollar aynıydı. Yalnızca eskinin tozlu yolları şimdinin Arnavut kaldırımları olmuştu. Eski mermerli çeşme aynı yerindeydi. Yalnızca eskitme pirinç sarı musluklarının yerinde, kör tapalar vardı. Suyu yoktu. Su ahırında yenmiş çikolata kabukları, kağıtlar, pet şişe kalıntıları vardı.

Çeşmeden sağa dönünce bizim sokağa girdim. Eskinin bahçeleri, şimdinin sıra sıra evleri olmuş. Bizim sokak neredeyse tamamıyla yenilenmiş. Hem de birbirlerine yapışık sıra sıra, bitişik nizam evleri olarak. Durmuş Dayı'nın evinin olduğu yer şimdi pide dükkânı olmuş. Sokağın sağında solunda hep çeşit çeşit dükkânlar sıralanmış. Küçük küçük esnaf yerleri. Çiğ köftecisinden, nalbura, berberinden kırtasiyeye kadar. Bazı dükkânların kepenkleri kapalı. Bazılarını da sahipleri yeni açıyor. Kendi sokağımızda kimseyi ve hiçbir evi tanıyamama hayreti içindeyim.

Yani bizim burası üç beş hanenin olduğu bahçelik bir yerdi. Şimdi her yer beş katlı apartman olmuş. Bir an yanlış sokağa mı girdim diye düşünsem de yıllarca önünden geçtiğim çeşmenin yeri, sihirli bir el tarafından değiştirilmediyse bizim sokaktaydım.

Bizim ev hemen biraz ileride olmalı. Yolun iki yanında sıra sıra dizili apartmanlar ruhumu sıkmaya başlamıştı ki sol taraftaki apartmanlar birden bıçak gibi kesiliverdi. Bu değişimi kesen bizim evdi. Bizim ev, bizim ev gibi değildi lakin bizim evdi. Çalı çırpı, babamın bazı inşaatlardan getirdiği ıvır zıvırlarla çevrili bahçe duvarı yoktu... Şimdi var. Dış kapısı yoktu. Dilmelerden yapılmış gediğimiz vardı... Şimdi var. Evin yapısı aynı olmakla beraber sol taraftaki deponun üzerine pimapenden çıkmalar yapılmış, ev büyütülmüştü. Virane gibiydi. Babam inşaatçı olmasına rağmen evin dışı sıvasız, tuğla ve briketler ham hâliyle dışarıdan görünürdü; şimdi sıvalı, badanalı, baya baya bakımlı bir evdi karşımdaki. Oval yosunlu kiremitlerin yerinde modern kiremitler vardı. Güneş enerjisi yoktu. Şimdi var. Eski alüminyum telli antenin yerinde kocaman, ayrı ayrı yöne bakan iki tane çanak anten var. Pencereler perdeli. Bahçe duvarlarının üzerinde sarmaşıklar.

Dahası, avluda biri minibüs, diğeri gayet lüks bir otomobil park hâlindeydi. Avlunun ilerisinde büyük büyük güneşlikli, peyzajlı kafe, restoran tarzı bir yer buradan “gel bana” diyordu. Zaten ondan sonra bir yol ve ardından sıra sıra apartman dizilimi devam ediyordu. Bizim ev, apartmanlar denizinde bir ada gibi göze çarpıyordu. Kurtarılmış bölge gibiydi. Bizim evden başka etrafta geçmişten gelen hiçbir şey göremedim. Sonuçta on dokuz yılım burada geçti. Eskilerden hiçbir şey kalmamış. Bizim evin bahçesindeki dut ağacı ve restoran tarafındaki iki çınar ağacı büyüüp serpilmiş ve yerli yerindelerdi.

Bir an kafam dank etti. Anam babam acaba ölmeden bizim evi satmışlar mıydı? Onlar olamayacaklarına göre şimdi bizim meskende meskenlenen kimlerdi? Etrafa tekrar tekrar bir tanıdık bulabilir miyim diye baktım. Ben bilmesem de elbet birileri buranın akıbeti hakkında bir şeyler biliyordu. İzmir’de, Bornova’nın merkezinde bile daha fazla

tanıdık bir şeyler bulabilirken kendi sokağımın bana bu kadar yabancılaşması garip geldi.

Sağa sola bakarken ileride “Fırın” yazan ve insanların bol uğradığı dükkânı fark ettim. Karnım da baya acıkmıştı, en önemlisi fırında kesin simit de vardır. Fırına vardığımda mis gibi taze ekmek kokusu yirmi yıldan sonra beni hipnotize etmeye yetti. Tezgâhın üzerinde simit de vardı. İki tane simit alıp sağ taraftaki duvar çıkıntısının üzerine kıcımı ilişttirdim. Büyüleyici taze ekmek kokusu eşliğinde simitler enfesti. Simidi yemiyor, yaşıyordum adeta. Utanmasam dondurma gibi yalaya yalaya yiyecektim.

Çocukluğumun çınar ağaçları nasıl da serpilip büyümüş. Duvarın en sonunda büyük demir bir kapı var ve kapının üzerinde punto harflerle “ÇınarAltı Bistro” yazıyor. Çınar altını anladım da bistro ne demek?

Neredeyse bir saattir fırının yan duvarının üzerinde oturuyorum. Geçmişten tanıdık bir Allah’ın kulu gelip geçmedi. Bir iki benzetmem olmadı değil ama hepsi hepsi bu. Kimseye bir şey diyemedim. ÇınarAltı’nın kapıları açıldı. Üç beş genç içeriye girip bir yerlere oturdular. Avlu duvarlarından kafalarını görebiliyorum. İki tane çalışan var. Müşterilere hizmet ederlerken bir taraftan da kafenin düzenini alıp günlük rutin işlerini yapıyorlar. Evde pencereler, perdeler açıldı.

Ellili yaşlarda bir adam merdivenlerden acele inip avludaki otomobile bindi. Benim ters istikametindeki eski mermer çeşme tarafına basıp gitti. Adamı yakalayabilirim umuduyla ayağa kalkıp evin kapısına yönelmiştim ki adam, ben yolun karşısına geçemededen gözden kayboldu. Acelesi var gibiydi. Oturduğum duvardan da kalkmış bulundum. Fırında çalışan genç benden kıllanmış olabilir; bir iki kez boş kasa çıkardığında göz göze gelmiştik.

Geri gitmek de olmaz. Adamı üst kapıdan uğurlayan kadın içeriye girmişti. En iyisi gidip kadınla konuşmak diye düşündüm. Kasabın ciğerci kedisi gibi karşıdan bak bak nereye kadar değil mi?

Otomatik kapının yanındaki yaya kapısının duvarındaki zili fark ettim. Zilin üzerinde “Gökhan Arslan” yazıyordu. Bu ad bana pek yabancı gelmese de olmayan aklımı zorlamak yersizdi.

Zile bastım. Megafondan bir kadın sesi: “Ne var, yine ne unuttun?” diye soruyordu. Önce bu sorudan bir şey anlamasam da sonra biraz önce giden adamı kast ederek bu soruyu sorduğunu anladım.

“Sizinle konuşabilir miyim?” diye sordum.

“Sen de kimsin?”

“Ben Salih.”

“Hangi Salih?”

“Salih Karaca.” deyince içerde st üste soru soran kadının sesi kesiliverdi. Megafonun cızırdayan sesinden başka bir ses gelmiyordu. Bir ara kadının ta derinlerden “Salih, Salih.” diye adımı tekrar ettiğini duyar gibi oldum. Bir iki zile bassam da karşıdan herhangi bir cevap gelmiyordu. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Zile tekrar bastım ama megafonda çıt yoktu.

Bu kadar yaklaşmışken avludan içeriye bakıp avluyu inceliyorum. Ev bizim ev, avlu bizim avlu. Lakin eskiyle şimdiki arasında zinhar bir benzerlik yok. Mesela st kata çıkan merdiven aynı yerinde. Önceden tutmak için bir trabzan bile yokken şimdi her üç basamakta sallanan bir çiçeğin sslediğı ferforje trabzan var. Basamaklar ham imento iken şimdi bembeyaz parlak mermerden yapılmış. Kapı aynı yerinde ama şimdikisi elik kapı. Yerlerde beyaz çakıl taşları, saksılarda yetiştirilmiş güzel iekler.... Bahçe nefis gözüküyor.

Peki Gökhan Arslan ismi beni nereden ağıştırıyor? Ben bahçeye inceleye durayım hemen ardımda bir araba hızla gelip durdu. Kafamı o yana çevirince az önce giden arabaydı. İçinden de acelesi olan adam tüm haşmetiyle ıktı.

“Buyur kardeş. Birine mi baktın?” diye sordu.

“Siz biraz önce buradan ıkmıştınız” deyince:

“He. Sen bizi mi gzetliyorsun? Hayrola sabah sabah derdin ne?” diye sorunca.

“Bir derdim yok. Burası eskiden bizim evimiz di de...” sözümü bitirmeden:

“Sen? Salih. Sen Salih misin?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Evet. Ben Salih'im” dedim. Adımı tanıyor olmasının şaşkınlığı sesime yansımıştı. Adam sanki kırk yıllık özlemle bana sarıldı. Bir daha sarıldı. Sonra bir adım geri giderek elleri iki omuzumda:

“Vay be Salih. Oğlum tahliye olacağını niye bildirmedi? Geleceğini söyleseydin gelir karşılırdık seni” dedi.

“Siz?” diye sordum.

“Ben Gökhan. Halime teyzenin büyük oğlu. Gökhan. Tabi yıllar oldu. Hatırlamaman normal. Hem biz hiç nasip olup karşılaşmadık. Halime teyzeni biliyorsun değı mi?”

“Evet. Ordu'da kydeydiler.”

“Ha işte. Ben en büyük oğluyum. Hem dur ya. Niye böyle sokakta konuşuyoruz. Hadi içeri girelim. Sen yeni mi geldin?”

“Bugün geldim” dedim.

“Tamam dur ben arabayı düzgün park edeyim, sonra laflarız” deyip caddede yamuk duran sürücü kapısı açık olan arabaya, binip hızlı ve ustaca yaptığı bir iki manevra ile park etti. Zile basarak megafondan biraz önce duyulan kadının sesine:

“Aç, aç Şerife yabancı değil, bizim teyze oğlu Salih gelmiş” dedi. Kapının otomatiği anında cevap verdi, arkalı önlü eve girdik.

BÖLÜM 3

“Len kadın başlayacağım sus artık. Yeter.”

“Yetmez. Tabi senin için hava hoş. Akşama kadar dışarlarda fink atıyorsun...”

“Fink atıp da bara pavyona mı gidiyorum? İşe, inşaata gidiyorum.”

“Sonuçta gidiyorsun. Bense, ben buradayım.”

“Gidiyorsam, akşama gelmiyor muyum? Herif geleli bir gece eve gelmediğim mi oldu?”

“Gelmesine geliyorsun da, ne vakit? Bıktım kafede tek başıma oturup seni beklemeye.”

“Oturma efendim. Gel evinde otur.”

“Ya Gökhan anlamıyor musun? Korkuyorum. Kor - ku - yo - rum.”

“Ne yapayım? Korkma diyorum sana. Beni dinlemiyorsan ben ne yapayım?”

“Yok sanki sen korkmuyorsun? Salih geldiğinden beri kışın yusuf yusuf atıyor. Ben anlamıyor muyum zannediyorsun? Bak iş yemeği falan dinlemem akşam ezanından önce eve gel! Ona göre.”

“Bak Şerifem, bugünkü yemek önemli. Kat karşılığı alacağız adamdan. Adamı ikna etmemiz lazım. Sonrası paraya para demeyeceğiz.”

“Paran batsın. Yetmiyor mu olan?”

“Şu ağızlara bak. Param batsaymış. Olunca böyle olur işte. Üç kuruşla geçindireceksin ki bak böyle konuşuyor mu?”

“Hadi ya! Yıllardır aynı terane. Para, para. Uçucaz, kaçıcaz. Uçtuk kona kona bir canavarın evine konduk.”

“Bak şuna canavar deyip durma. Bir gün duyacak, fena olacak.”

“Canavar değil de nedir? Üç tane adamı hızar makinesinde odun gibi kesen adama ne denir? Sana kaç defa söyledimdi. Yapma etme diye.”

“Herif müebbet gibi elli beş yıl ağır hapis cezası almıştı. Mahpusta ölür gider dedim. Nerden bileyim ben yirmi yıl sonra salıverileceklerini.”

“Bileceksin. Şimdi iyi mi oldu? Bir canavarın evinde sığıntı gibi kaldık.”

“Orası öyle değil. O teyzemden satın aldığımızı, ev bizim biliyor. Asıl o bizim yanımızda sığıntı.”

“O dediğine ben anca gülerim. Kendisine iki tokat attılar diye üç adamı hızarda lime lime doğrayan adam bunu öğrendiğinde bize neler yapar artık onu da sen düşün.”

“Nerden öğrenecek? Tabi sen böyle ikide bir korkuyorum, korkuyorum diye bu konuyu ağzına sakız yaparsan; öğrenebilir de...”

“Aman Allah'ım düşüncesi bile beni deli etmeye yetiyor. Ben sana geldiğinde söyleyelim dedim. Beni dinleyen kim?”

“Bak Şerife sana kaç kere anlattım. Veraset ilanı çıkarılmadı. Bugün Salih tapuya bile gitse kimse onu gale bile almaz. Teyzemler fakirlerdi. Başka mal mülk yok. Tek bu ev. Hani onların yaşadığı zamanda burası da kör itin öldüğü yerdi. Değeri kıymeti mi

varmış? Şehir büyüüp ev merkezlenince değeri artmış. Evde, ev olsaydı? Geldiğimizde nasıldı sen biliyorsun.”

“O zaman hiç öyle demiyordun.”

“Ya kadın sabah sabah, şimdi de eskileri mi açacaksın?”

“Ben açmayayım da kimler açsın? Senin o fütursuz para hırsın yüzünden İstanbul’dan kaçıp gelmedik mi? Boyundan büyük işlere girdin de girdin. Herkese borç harç. En sonunda apar topar buraya Hatice yengemin yanına gelip sığınmıştık.”

“Fena mı oldu? Salih hapiste. Yaşar enişte ebediyette. Hatice teyzem de yarım akıllı, hastaydı ki yılını devirmeden o da ölmüştü. Buradan iyi yer mi bulacaktık? Alacaklılardan kim bulabildi? Anla artık burası bizim için sıfır noktası, yeni bir başlangıçtı.”

“Orası öyle de. Senin bu yeni başlangıcında Salih’i nereye koyuyorsun?”

“Deme... O hiç hesapta yoktu. Neyse olan oldu. Sürpriz yumurtadan civciv çıktı. Geçmiş değişirebilmenin bir yolu yok. Biz önümüze bakalım. Sana defalarca anlattım. Salih’ten korkman için bir neden yok. Salih mümkün değil bu evin tapusunun Yaşar eniştenin üzerinde olduğunu öğrenemez. Tabi sen böyle cırcır konuşup duyurmazsan.”

“Yani gidip bir yerlerden öğrenemez diyorsun.”

“Kızım sen beni dinlemiyor musun? Ben müteahhidim. Bu işleri benden iyi bilen mi var? Tapuya gitse adına kayıtlı bir tapu yok. Zinhar bir bilgi vermezler. Veraset çıkarması lazım; onu da bizim mal bilmez. Tapu desen. Bir tapu var o da bende. Nereden göreceksin? Birilerine sorsa. Yıllardır herkese evi satın aldık dedik. Herkes evi bizim biliyor. Geriye tek şey kalıyor. Biz demezsek, öğrenemez. Lakin endişem sen bu olayı çok dillendiriyorsun. Herif geleli kaçtı bu konuyu açıyorsun. Yerin kulağı vardır derler, bilmez misin? Konuşma diyorum sana, açma bu konuyu.”

“Aman nerden duyacak? Canavar kendi hapishanesini müstemilatta burada kurdu. Aşağıda, hiç dışarı bile çıkmıyor. Varsa yoksa televizyonda belgesel seyrediyor veya kitap okuyor. Geleli neredeyse iki ayı geçti, insan hava almak için bile dışarı iki tur atmaz mı? İlk zamanlarda yine üç beş saatliğine olsun gezip geliyordu. Kafede oturuyordu. Son üç haftadır daha avludan dışarı adımını atmadı.”

“O da senin yüzünden. Ne diye Salih’in cinayetlerini, mahpusluğunu anlatıyorsun?”

“Ben mi anlattım? Unuttun herhalde burası Hatice teyzenlerin mahallesi. Mahalle şehirleşse de eski mahallenin insanları hala burada. Anlattım sana, nalburun karısı Zehra Salih’i tanımış bana sordu. Mahpustan salıvermişler başka gidecek yeri yok ne yapalım akraba, bir oda verdik dedim. Hepsi bu. Karı eskileri geç, tüm mahalleye Salih’in şeceresini döküvermiş. Bunda benim kabahatim ne?”

“Biliyorum. Biliyorum da ... Keşke söylemeseydin.”

“Söylemeyip ne yapacaktım? Yalan söylesem ki o zamanlar Salih dışarlara çıkıyordu. Bir gün kaza ile ona sorsa, ondan Salih olduğunu öğrense niçin yalan söylediler diye bizden şüphelenmezler miydi? Mahalleye o yaydı. Bunda benim suçum ne?”

“Ya gülüm ben sana suçlusun mu diyorum? Keşke diyorum. Zaten Salih’in geçmişini öğrenince bizim kiracılar da rahatsız olmuşlar. Bana söylediler kafeye gelmesin, müşteriler korkuyor diye. Valla benim dilim Salih’e söylemeye varmadı. Lakin artık gitmiyormuş. Gitmediğine göre demek o da bir şeylerden rahatsız olmuş.”

“Yok gitmiyor. Odasından çıkmıyor” dedi; lakin ben odamda değil, hemen holde salondaki kuzenim ve karısının kısık sesle kavgalarını dinliyordum. Tecelli ya. Hikmetinden sual olunmaz. Çok nadir çıktığım üst kata işaret parmağımın çıkan, en nefret ettiğim şeylerden birisi olan, şeytan tırnağından kurtulmak için çıkmıştım. Tırnak makası var mı diye soracaktım ki... Tırnağına katlanamazken şeytanın kendisiyle karşılaştım. Hem de iki tane.

BÖLÜM 4

Şeytan tırnağı vakasından sonraki üç gün, değil avlu, bahçeye bile çıkmıyorum. Hastayım. Endişe, empati, korku, kaygı tarzı olgular bana çok yabancı. İnsanım. Nefes alıp veriyorum. Dümdüz yaşıyorum. Aslında hep böyle yaşadım. Yabani bir hayvan gibi.

O gün teyze oğullarının konuşmalarını duyduğumda karşı hamle yapmaktansa odama geri dönmem pek benden beklenecek şey değildi; lakin hırsız gibi sessizce odama geri döndüm. Üç gündür duyduklarımı hazmetmeye çalışıyorum. Ben, benim gibi bir katile hısımla belleyip kol kanat gerdiler diye düşünürken, meğerse onlar ardımdan ne numaralar çeviriyorlarmış. Hakikatten şeytanın aklına gelmez. Her şeyi kulaklarımla

duydum. Onlar istedikleri kadar fısıldasınlar, yirmi yılı hapiste geçen bir mahkumun kulakları Kral Midas'ın kulaklarından iyi işitir. Ne duyduysam gerçek o. Bundan en küçük bir şüphem yok.

Hastalıklı kafamı zorlasam da olmuyor. Empati yapamadığım için şundan, bundan dolaydır, böyle olmuştur diyemiyorum. Benim olana “benim” demişler. Bu da bana çok ters. Benim olanı ben kimseye vermem. Kimseninkini istemem ama benimkini de rızam olmadan alamazlar. Vermem. Alandan misliyle geri alırım. Alamazsam mutlaka alacak başka bir şey bulurum. Muhtemelen de canı olur.

İşin kötüsü artık mahpusa dönmek istemediğimi fark ettim. Hani dışarısı daha mı güzel diye sorarsanız? Benim için içeri ile dışarısının arasında çok da belirgin bir fark yok. İçerde de yalnızdım, dışarda da yalnızım. Öcüyümü gibi içerde de korkarlardı, dışarıda da korkuyorlar. İçerde de baktığım dört duvardı, dışarıda da. İçerinin yemekleri kötü yavandı. Şerife yengenin yemekleri hem çeşitli hem lezzetli. Dışarıda televizyon şahsıma münhasır. İçeride aynı tipler, dışarıda ise her çeşitten insan var. Onları izlemek bile güzel. Dışarısı çok daha renkli. Bence dışarıda kalmak çok daha mantıklıydı.

Aklımda son üç günde bir şeyler depreşip durdu. Sonunda sizin için basit olsa da, benim için planlaması çok zor bir hareket planı kurmayı becerebildim. Şerife yengeye geldiğim ilk günlerindeki gibi, hep beraber bir akşam yemeği yemek istediğimi söyledim. Belki hayatımda ilk kez bir yemek sipariş ettim. “Canım çok kuru dolma çekti” dedim. O da “yaparım elbet” dedi. Bu akşam için gävillştik.

Yemek harikaydı. Şerife yenge hakikaten çok maharetli kadın. Menümüz, tarhana çorbası, kuru dolma, cacık, pancar turşusu ve üstüne baklavaydı. Yemek öyle eskisi gibi sessiz sedasız değildi. Şen şakrak olmasa da normale daha yakındı. Belki ilk kez biraz zorlanarak yapılan espride ben bile güldüm. Yemekler yenildi, üstüne kahveler içildi. Karşıdan gören ne mutlu bir aile diye düşünebilirdi. Derken geldim sadete.

Kalkıp mutfak kapısını kapattım. Daha önce görmüştüm; ikinci çekmeceyi açıp en büyük bıçağı aldım. Elimde bıçak onlara döndüğümde, her ikisi de gözlerine projektör tutulmuş tavşan gibilerdi. Donup kalmışlardı. Sanki olacak en kötüyü görmüş gibilerdi. Hareketsizdiler. Kımıldayamıyorlardı. Gözleri fal taşı açılmış, bıçağa bakıyorlardı. Elimde evirip çevirdiğim koca yassı bıçakta gözlerimin yansımasını gördüm. Korkunçtu. Bakışlarımı onlara çevirdim. Şerife yenge ayakta titriyor, üç kağıtçı teyze oğlu Gökhan ise sandalyeye sinmiş, aval aval bana bakıyordu. Şerife yenge bembeyaz olmuş, düştü düşecekti. Titriyordu.

“Otur yenge” deyip bıçakla sandalyeyi gösterince “ay!” diye cılız bir çığlık attı. Titremesi zangırdamaya dönüşmüştü.

“Yenge otur!” diye daha sert dedim. Kadında yine bir tepki yoktu. Teyze oğluna bakınca o ne demek istediğimi anlayıp, kalkıp karısını yeni ameliyattan çıkmış birini oturtmuşçasına yardım edip oturttu. Gökhan:

“Salih, ne oldu? O bıçağı niye aldın? Bak... Bak bir şey istiyorsan” derken işaret parmağımla sus yapınca cümlesini bitirmeden sustu. Konuşmak için bir hamle daha yapınca kaşlarını çatıttı. Dışarıya çıkmak üzere olan kelimeleri geri yuttu. İkisinin de ödü kopuyordu. İnsanların karşımda bu durumlarını o kadar çok gördüm ki. Hissizdim.

“Su için” dedim. Tepki vermediler. Bıçağı masaya saplayıp:

“Su için dedim size!” diye bağırınca ikisi de bardaklara hücum ettiler. Suyun yarısı içe yarısı dışa...

“Benim hastalığımı biliyorsunuz değil mi?” dedim Şerife yenge titreyen elinden su bardağını masaya düşürdü. Bardak masada iki tur döndükten sonra, yavaş yavaş yuvarlanarak masadan halıya düştü. Kırılmadı.

“Şimdi sizin ikiniz de şuracıkta lime lime kessem zerre gam keder duymam. Hastayım ben. O duygular bende yok.” Öylesine korkmuşlardı ki dilleri boğazlarına kaçmışçasına tepkisizdiler.

“Beni iyi dinleyin. Size bundan sonra ne yapacağımı sizin tavırlarınız belirleyecek. Geçen gün konuşmalarınızı duydum. Bu evi siz satın falan almamışsınız. Tapu hala babamın üstüneymiş” derken Gökhan sözünü kesti.

“Salih bak...” diyordu ben de onun sözünü kestim.

“Bak teyze oğlu. Sakın bana öyle böyle saçma sapan şeyler anlatıp kafamı bulandırma. Yalandan zinhar haz almam. Size söyledim. Bundan sonrası sizin elinizde. Benim kafam öyle karmaşık şeyleri çözemiyor. Onun için ne söyleyeceksen ölç biç öyle söyle. İyisi mi ben ne istediğimi anlatayım. Siz olur veya olmaz deyin. Böylesi benim için kolay sizin için daha güvenli olur.”

“ Ben üç gün önce sabah, tırnak makası istemek için yukarı çıkmıştım. Tesadüfen bile olsa aranızdaki konuşmaların tamamını duydum. Her şeye vakıfım. Verilmiş sadakanız varmış ki o an karşınıza çıkmadım. Yine de size tavsiyem bunu iyi değerlendirin. Bu sefer o kadar şanslı olmayabilirsiniz. Üç gündür düşünüyorum. Vardığım netice şu. Öncesinden ne olmuşsa olmuş. Biz ileriye bakalım. Şimdi siz evde oturmaya devam edin. Lakin veraset falan diyordun. İyi bilirim diyordun. Öncelikle bu işlemleri senin yardımınla yaptıracağız. Tapuyu benim üstüme alacağız. Kafenin kirası ne kadar? diye Gökhan’a sorunca. Bir kendine gelmeye çalıştı.

“Aylık üç bin dolar” dedi.

“Tamam sen o parayı bana vereceksin, evde de siz oturacaksınız. Sizden kira da istemem” dedim.

“Biz üç yıllık peşin aldık. Yeni kiranın gelmesine bir yıldan fazla var” dedi.

“Ben onlardan değil, parayı senden istiyorum zaten” dedim.

“İyi de bende para yok ki” deyince.

“Ne demek para yok?” diye bağırdım.

“İnşaatta. Sekiz dairelik bina yapıyoruz.”

“Teyze oğlu. Sen beni anlamadın herhalde. Uyardım sizi. Ölçüp biçip ona göre konuşun dedim. Beni normal biri görmeyin. Kafamı karıştırmayın. Şimdi söyle para var mı? Yok mu?”

“Yok” demesiyle ona doğru bir adım atmamla iki ellerini kaldırıp:

“Olmasa da bulurum. Hallederiz. Sana ne kadar lazım?” diye sorunca.

“Ben gideceğim buralardan. Geçenlerde belgeselde görmüştüm. Ülkede insanlar şehirlere gidince, bir çok köy boşalmış. Antalya’da Toroslarda yörük köylerinden birini görmüştüm. Üç beş ihtiyar kalmış. Oraya gidip yerleşeceğim.”

“Gideceğin yere karar verdin mi?”

“Dedim ya Antalya. Elmalı ilçesine bağlı. Dağın başında. Suyu falanda var. Bağlar bakımsızlıktan dağ olmuş. Ben beğendim. Oradan üç beş dönüm yer almama yetecek para lazım. Pek fazla değildir herhalde.”

“Antalya turistik yer. İzmir’den pahalıdır ama tarif ettiğin gibi bir yere tahminim ucuzdur. Denize yakın mı?”

“Bilmem. Programda hiç denizden falan bahsetmediler” dedim. Gideceğimi duymalarıyla birlikte, yerle yeksan olup fırtına gibi kendilerini terk eden özgüvenleri bir meltem gibi usul usul geri gelmeye başladı. Gökhan:

“Ben bu işi hallederim. Ortağımdan isterim. Olmadı dairenin birisini ucuz pahalı karkastan satar ihtiyacın olan parayı sana veririm. Bana biraz mühlet ver” dedi.

“Tamam anlaştık. Sen bana kafenin bir buçuk yıllık kirasını getir. Ben yoluma gideyim. Bir şartım daha var” deyince gelen özgüvenleri gitmek üzereyken:

“Aşağıdaki odam benim. Pek zannetmesem de, bakarsın ara sıra gelir giderim” deyince yüzlerinde bir tebessüm belirdi.

“O ne demek? Kendi evin gibi istediğin zaman gelebilirsin” deyince:

“Gibi?” diye sordum.

“Kendi evin” dedi.

“Anlaştık. Şerife yengemin yemeklerini özledikçe gelirim” dedim gülerek. Şerife yenge ise hayatının travmasından çıkmaya çalışıyordu. Kıpırmızı tebessüm etmeye çalışıyordu. Masadaki saplı bıçağı masadan kurtarıp çekmeceye koyup, odama yöneldim.

Mirasçı tek olunca veraseti çıkartıp tapuyu üstüme almam on günü geçmedi. Benden o kadar çabuk kurtulmak istiyorlardı ki elli dört bin doları da hazırlayıp verdi. Gerisi mi? Başlasın bilinmeze yolculuk.

BÖLÜM 5

Teyze oğlu Gökhan'ın aracı, bayırdan inip karşı dönemeçten bir daha görünmemek üzere kayboldu. Stabilize yolun tozlarının arasında arkasından baktım. Kaderimdi yalnızlık. Şimdi ise bu dağ başında yapayalnızdım. Yazgım olan yalnızlığa inat, tekliğe dümen kırmıştım. Uzak tepeleri, tepeler üzerinde şekilden şekile giren beyaz bulut kümelerini izledim. Aşağıdaki vadide, iki tepenin üzerine karşılıklı kurulmuş küçük köye baktım. Caminin beyaz minaresi ve kiremit çatılı iki ev biz burdayız dercesine dikkat çekiyorlardı. Köyün ilerisindeki ovanın ekinleri, geometrik şekiller oluşturuyordu. Karşı dağlar mordan maviye, orman koyuluğundan zirvelere doğru hakiye çalıyordu. Kendimi zirveye yakın hissettim. Gideceğim patikayı karşıdan belleyip, iki tepe sonrası dağın zirvesine yakın satın almış olduğum araziye kafamda işaretlemeye çalıştım. Arazim buradan gözüküyordu. Seyrin tadını çıkardım. Başımı ayak dibimde duran satın aldığımız malzemelerin bulunduğu çuvallara indirince yol uzun, yüküm ağırdı. “Hadi bismillah” dedim.

İzmir'deki veraset işlemlerinden ve tapu devrinden sonra televizyonda izlemiş olduğum belgeselden aşağıdaki köyün ismini bulduk. Gökhan müteahhit olduğu için alım satım konularında da uzmandı. İnternette köy muhtarının ismini, telefon numarasını bulup bağlantı kurdu. Köyden arazi almak istediğimizi söyledi. Satılık varmış. Köy köy değil zaten altı üstü on dört hanelik bir mezra. Yalnızca altı hanede oturan var, gerisinin alayı şehre göçmüş. "Yardımcı oluruz" demiş. Gökhan'la beraber atlayıp geldik.

Satın alabileceğimiz arazileri muhtarın yardımıyla dolaşıp inceledik. Ben seçe seçe, eskiden dağlı yörük dedikleri çobanların yayla olarak kullandıkları bir arazide karar kıldım. Arazi dağın zirvesindeydi. Üç, dört yüz metre yakınında güney yamaçlara bakan eski bir davar ağılı vardı. Çobanlar yazlık ağıl olarak kullanırlarmış. On dört dönüm. İçinde üç beş nar, elma, armut, kavak, menengiç, çöğür armudu ağaçları var. Çoğu yıkılmış olsa bile bir kısmı hala ayakta sedir dilmeleri ile çevrilmiş davar ağılı var. Elektrik falan hak getire de en önemlisi arazinin içinde kendinden suyu var. Bir pınar ve o pınara bağlanmış olan ince borudan sürekli serçe parmağının yarısı kadar can çekişe çekişe akan kaynak suyu var. Su varsa hayat vardır. Ben buraya bayıldım. Muhtar beni bilmediği için başka başka alternatifler sunmuş olsa da ben ısrarla burayı istedim. Ödediğimiz para da para değildi. Bu dağın başını tercih etmemden bence en çok Gökhan memnun olmuştur. En yakın köye bile üç bilemedin dört saatlik mesafede. Kısaca kör itin öldüğü yer.

Küçük çuvallar da olsa, taşımam gereken dört tane çuval var. Bana gerekli olacak alet edevat, çanak çömlek, bir hafta on gün yetecek yiyecek stoğu var. İkişer ikişer taşısam, iki kez onca yolu gidip gelmem gerekiyor. Eşyalarımı geride bırakmayı da göze alamadım. Dört çuvalı ikişerli bağlayarak iki heybe haline getirip omuzlarıma astım. Ağır olsalar da yerçekimini omuzlarıma alınca dinlene dinlene gidebileceğimi düşündüm. Patikadan öfleye püfleye enerjimi dengeleyerek yavaş yavaş bayırı tırmanmaya başladım. Patikada döne döne gidiyordum. Her ne kadar yüküm ağır da olsa içimdeki heyecan bana güç veriyor.

Dört beş kez mola vermek zorunda kalsam da son tepeyi de aşınca, karşı bayırda değişik meyve ağaçlarının içindeki toprak evi gördüm. Yorgunluğu da titreyen bacaklarımı da unuttuverdim. Her şey karşıdan ne kadar güzel görünüyordu. Molayı bu kez biraz uzun tuttum. Seyrettim yeni yuvamı. Keyiflendim.

Eve vardığımda güneş çoktan inişe geçmişti. Evin hemen sol tarafında, ağılın önündeki yalıklara akan suyun yanına çuvalları koydum. Akan sudan avuç içlerimi doldurarak içip susuzluğumu giderdim. Elimi yüzümü yıkayıp sıcak terin yerini alan suyun soğuk ferahlığının tadını çıkardım.

Ev derme çatmaydı. Harçsız toplama taşlardan, eğri büğrü duvarlardan yapılmış. Çatısının sağ tarafı çökmüş duvarların üzerine oturtulmuş kalın kütüklerin uçları dışarıdan seçiliyordu. Toprakla örtülü çatının üzerinde yeni filizlenmiş kısa otlar ile eski, uzun ve kuru ot kümeleri birlikte uzanıyordu. Saçaklara serilen naylonların üstüne yerleştirilen kaydırak taşlarının bir kısmı düşmüş, yırtılıp şekli bozulmuş naylonlar

rüzgârda aşağı doğru sallanıyordu. Tahta kapısının üst menteşesi yerinden çıkmış, kapı içeriye doğru V çiziyordu. Kapının ön kenarlarına dizilen büyük taşlar duvarla nizami istikamet çiziyordu. Tek penceresine gerilen naylon muşambanın üst kısmı yerinden çıkmış, kapıyla birlikte sanki aynı eğriyi takip ediyordu. Pencerenin altındaki kayrak taşı devrilmiş, pencerenin önündeki eski iz ise hâlâ silinmemişti. Evin önündeki basmalardan dolayı toprak iyice sertleşmiş, kel bir görünüm almıştı; üzerinde tek bir ot bile bitmemişti. Otlar ancak duvar diplerindeki büyük kayaların çevresinde çıkmış, onlar da çoktan kuruyup gitmişti. Kapıya yaklaşıp açmayı denediğimde, üst menteşesi kopmuş olduğundan kapının ucu yere sürtüyor ve bir türlü açılmıyordu. Ucundan biraz kaldırıncı güçlükle de olsa açabildim.

Evin içerisi çok daha berbattı. Hiçbir şey yoktu. Evin tam ortasında üç beş paslı çivi çakılmış bir mertek, damı tutan dört ana mertek, bunların üzerinde sıra sıra paralel dizilmiş dilmeler ve onun üzerinde de toprağı tutması için yassı yayılmış çalı çırpılar. Yerler haki toprak, duvarlar samanlı topraktan sıvanmış çoğu da delik delik, küme küme düşüp toza dönmüştü. Kapı ve tek pencerenin yanında, sol üste çöken çatıdan içeriye sızan tozlu ışık hüzmesi odayı aydınlatıyordu. Tavan basıktı. Zıplasan kafan tavan mertegine çarpardı. Sizler için bu görüntü kabustan beter olsa da benim gibi yirmi yılını hapiste geçiren bir mahkum için tüm bu görüntüler pek bir anlam ifade etmiyor. Ben her şekilde her yerde yatabilir, yaşayabilirim. O kadar yorulmuşum ki; ilk gün ekmek peynir domates yiyip çuvallar ve battaniyeden hazırladığım yer yatağında derin bir uyku çektim.

Yaklaşık bir hafta orda burada vakit geçirdim. Ormana gittim. Manzarayı seyrettim. Uçuşan kelebekleri, bambusları, kuşlar ve börtü böceklerle baktım. Araziyi, çevreyi inceledim. Amaçsızca zaman öldürdüm. Evde bir ocak bile yoktu. Aynı yükseklikte üç taşı yan yana getirip küçük bir ocak yaptım ve yemeğimi onun üzerinde pişirdim. Yiyecek stoğum ise artık diplerini göstermeye başlamıştı. Alışverişe gitmeliyim. Hiçbir şey yemek kadar beni zorlamıyor. Taşta da toprakta da uyuyorum. Lakin hapishanede üç öğün hazır yemeğe alışmışım. İki öğüne indirsem de yemek yapmak zor geliyor. Hani gez gez nereye kadar. Eğer burada yaşayacaksam buranın şartlarına uyum sağlamam, burayı yaşanır hale sokmam lazım. Paradan yana bir sıkıntım yok, yeterince var. Sıkıntım hastalığımın kaynaklı endişe duygusunun olmaması. İnsanda gelecek endişesi, geçmişin takıntıları olmadı mı yalnızca anda yaşayabiliyor. Lakin burada an yaşamakta da sıkıntı var. Yokluğun merkezindeyim. Zaten beni bir takım şeyleri yapmaya motive eden de andaki yokluk.

Yaklaşık yedi yıl sanayide marangoz çırağı olarak çalıştım. Kereste, ağaç işlerini iyi bilirim. İster istemez gele gide inşaat ile ilgili birçok yan sektörü de tanıma imkanım oldu. Duvar örme, harç karması, çatı yapması, hatta elektrik, su işlerine kadar bizzat içinde olmasam da kıyısından köşesinden görmüşlüğüm çoktur. Sanayi zaten başlı başına bir eğitim yeridir. Her türlü iş kolunun yer aldığı bu ortamda, çeşitli malzemelerle yapılan çalışmaları gözlemlene fırsatı bulursun. Eski evi onarmaktansa, daha iyi bir konumda yeni bir ev yapmak bana çok daha mantıklı geldi. En uygun yer olarak, asırlık menengiç ağacının güneyindeki düzlüğü beğendim. Eski kulübe ve ağılın hemen

yakınında. Su yalaklarının diğer tarafında. Manzarası güzel. Gün boyu güneş alacak bir yer. Güneşi kesecek tek şey çöğür armudu ağacı, onu da kestim mi tüm vadi ayaklarımın altında olacak. Evin planını bile yaptım. Yeri bir metre kadar kazacağım. Bir metre de duvar ördüm mü aşağısını mahzen olarak kullanabilirim. Bir artı bir Amerikan mutfak, yaklaşık otuz beş kırk metrekare bir ev yapacağım. Her iki odanın bahçeye açılacağı kapılarının önüne de, iki buçuk metre eninde geniş bir veranda. Arazi taş kaynıyor. Evi bu taşlarla yapacağım. Bir taşla iki kuş. Ev yapılırken arazi de temizlenmiş olacak.

Bana lazım olan tüm malzemelerin listesini kalem kalem çıkarıp yazdım. Mesele o malzemeleri buraya taşımaktı. Bunun için mutlaka bir at veya eşek tarzı bir hayvan almam şart. İnsan gücüyle onca malzemeyi buraya getirebilmem imkansız. Stabilize araç yolu ile köyün patikası arası en azından üç kilometre.

Ertesi günü sırt çantamda bir iki tişört, nakit para ve alışveriş listesi ile sabah erkenden yola koyuldum. Muhtar evindeydi. Bir hayvan almak istediğimi söylediğimde aşağı köyden birinin ismini verdi. Malzemeleri sordum. Nahiye de bir nalbur dükkanını söyledi. Onun tavsiyeleri uyarınca önce cambazı buldum, adamın önermesiyle uysal bir katır satın aldım. Hayatımda hiç hayvan binmemiştim. Çilbirinden çeke çeke nalburu buldum. Listemde aradığım her şey adamda var. Hepsini satın aldım. Adamın yardımıyla katıra tüm malzemeleri yükledik. Çeke çeke akşam güneş batmaya başladığında eve vardım.

BÖLÜM 6

Üç günlük taş toplamanın ardından pes dedim. Bayırdan taşla inmek de çıkmak da çok zordu. Tek tek üremiyordu da. Bana araziye uygun bir araba lazımdı. Kovboy filmlerinde gördüğüm iki tekerlekli at arabasından yapmaya karar verdim. Eski Roma savaş arabalarına benzeyen bir şey yani. Tekrardan nalbur için yola koyuldum.

Planladığım arabayı yapabilmek için gerekli olan çift koşumları nalburda vardı. Keresteyi de nereden alacağımı söyledi. Lakin araziye uygun teker yoktu. İsteğime en yakın bisiklet tekeri vardı ama o da çok dayanıksız olacaktı. En sonunda motorkros tekerinde karar kıldık. Nahiye'nin küçük sanayisinde marangoz atölyesinin sahibi ile anlaştıktan sonra arabayı yapmaya başladık. Akşama kadar arabayı yapmayı tamamlamıştık. Sanayi küçük bile olsa bizim basit arabamız için her şey vardı. Lakin akşam olmuştu ve karanlıkta benim o yolu gidebilmemin yolu yoktu. Geceyi katırım marangozhanenin bahçesinde, ben ise nahiye'nin tek pansiyonunda geçirdim. Sabah arabayı büyük bir şevkle katıra bağlayınca ortaya, herkesin dikkatini çeken bir görüntü çıktı. Çevredeki insanlar merakla bizi seyrediyordu. Küçük arabaya unundan, şekerine, çivisinden kap kaçağına kadar bir sürü malzeme yükledim. Bu alışveriş beni en az bir ay götürürdü.

Savaş arabam tüm yol boyunca herkesi hipnoz etmişçesine dikkat çekti. İnsanlar merakla bizi seyrediyordu. Araç yolundan patikaya kadar hiç bir sıkıntı çekmeden gittik. Patika boyunca özellikle dere geçişlerinde zorlansak da taşları ala ata eve varmayı başardık. Uygun bir zamanda, patikadaki kafamda işaretlediğim bazı yerlerdeki kenar çalılarını kesip, bazı bölümleri düzlersem arabayla rahatça nahiyeye ve köye gidip gelebilirdim. Yanılmamışım, bizim savaş arabasıyla taşları toplamak çok daha kolay oldu. Ne Kara dediğim katırım zorlanıyor ne de ben. Arazideki taşları tek tek toplayıp ev yapmayı planladığım yerin yanında biriktiriyorum. Evin orada taşlar toplandıkça arazi temizleniyor. Arazi temizlendikçe keyfim geliyor. Zemini ve temelleri kazıp hazır hâle getirmem sekiz günümü aldı. Kazdığım toprak, taş ve harç için yeterince fazladan malzeme de sağladı. Hizalama iplerini gerip duvar örmeye başladım. Kırk santim eninde duvar örüyorum. Hayatımda hiç duvar örmemiş olmama rağmen pek de fena iş çıkarmıyorum. Kumu elekten geçirip samanla harç haline getiriyorum. Bir taş bir harç, bazen teke çift de olabiliyor. İnanılmaz sabır gerektiren bir çalışma. Gözüm taş koyacağım yere en uygun taşı bulma yarışında. Dünya ile ilişkim kesildi. Akşama kadar karınca gibi çalışıyorum.

Akşam, güneşte bıraktığım ılıktan biraz daha sıcak bir kova suyla banyo yaptıktan sonra, ne kadar yorulduğumu o zaman hissediyorum. Yemek yapmak bile bir külfet. Uydur gaydır bulduğumu yiyip, deliksiz uyuyorum. İlk zamanlarda bu duvar mümkün değil bitmez diyordum. Lakin ilk haftasında duvar toprak seviyesini geçti. İkinci haftada pencerelerin üzerlerine kavak kütüklerini koyuyordum. Üçüncü hafta bitmeden evimin tüm duvarı bitti, üzerlerine harçtan sıvamı yaptım. Harika görünüyordu. Bakmaya doyamıyordum. Fırsatını buldukça dönüp dönüp eserimi inceliyorum. Göz var nizam var. Farkında olmasam da galiba onlardan bende fazlasıyla var. Şık işçilik olmuş. Sanayide geçen yıllar pek farkında olmasam da bana baya şeyler kazandırmış. Gedikli marangoz çırağı hatta kalfası olmama rağmen çatı beni baya zorladı. Zorlanmam işi bilmememden değil, yalnızlıktan. Koca tek parça selvi kütüklerini duvarın üzerine tek başına çıkarmak imkansız gibi bir şey. O canım duvara zarar gelecek diye dikkatim de işin cabası. Katırım Kara ile kütükleri evin yanına kadar getirmek neyse; lakin onları duvarların üstlerine çıkarmak ölüm gibi bir şey. Bir iki kişi daha olsa neyse... Umut olup dıştan da ümit olmayınca insan bir şekilde bir yolunu buluyor. Ben de bir iki deneme ile kütükleri Fatih'in gemileri karadan yürüttüğü sistem gibi kaydıraklarla çatıya çıkarmayı başardım. Üç ana kütük yetti de arttı bile. Sonrasında iskeleti tamamlamam zor olmadı. Yine nalburun yolunu tuttum. Çatıyı galvaniz oluklu saç ile kapatacağım.

Geçtiğim yollarda, katırım Kara ve savaş arabamın insanların ilgi odağı olduğunu hissediyorum. Bazı yaşlı amcalar gelip yakından inceliyorlar hatta. Ben ise üç metrelik sacı Kara ile dağın başına nasıl götüreceğim onun derdindeyim. Bunca yük, bunca yol bu iki tekerlekli garip araç ile mümkün değil. İnsanlarla iletişimim anca olsa olsa yılanla etkileşim kadar olabilir. Sıfırdan bir fazla. Burası küçük yer. Neredeyse herkes herkesi tanıyor. Kimde ne var biliyor. Nalburdaki amcanın önerisi kafama yattı. Neye ihtiyacım var ise tek kalemde satın alıp traktör ile dağdaki patika başlangıcına kadar taşıyıp yolu

kolaylamak... “Sonrasında zaten bir şekilde araziye götürürsün” dedi. Doğru söze ne denir? İki saat içerisinde tüm listeyi yaptım. Ölçüler zaten hep aklımdaydı. Bana gerekli olan dilme, tahta, çivi, çimento, sıva alçısı, galvaniz oluklu sacına kadar ne var ne yok aklıma gelen her şeyi belirleyip satın aldım. Hatta gerekenden biraz fazlasını aldım; stoklamak için ileride lazım olur diye. Param var. Sıkıntım yok. Ertesi gün tüm malzemeleri eve taşıdım. Arayan mutlak bir çözüm yolu buluyor işte. Zor olsa da becerdim. Yeni malzemeler ile evin çatısını kapatmak çok kısa sürdü. Kapı pencere, mutfak derken dört ayda evi bitirdim.

Bir artı bir, Amerikan mutfak, önünde geniş bir veranda ve katında büyük bir deposu ile harika bir ev oldu. Sıcacık ve çok kullanışlı. Artan tahtalardan karşılıklı iki sedir, bir yatak ve bir yemek masası yaptım. Kimsenin gelmeyeceğini bilsem de kendine has üç tane sandalye yaptım. Geceler uzayıp günler kısaltmaya, akşamları sonbahar serinliği iç gıcıklamaya başladığında salondaki ocaklıkta odunları yakmaya, yeni serin duvarlarda gölge oyunlarını seyretmeye başladım. Sizler için çok köhne, sıradan olan evim benim gibi yıllarını mahpus damlarında geçirmiş biri için saraydan farksızdı. Hayatımda ilk kez bir yuvanın sıcaklığını içimde hissediyordum. Bu his çok hoşuma gidiyordu. Yokluğun bağına hiç alışkın olmadığım duyguları yaşıyordum. İnsanlardan uzaklaşmak bana çok iyi gelmişti. Yoğun çalışma temposuna dağ havasını da ekleyince iyi kondisyon kazanmıştım. Taş gibiydim. Burada yekliğin merkezindeyim. Hiç bir dış etkileşim, hiç bir gürültü yoktu. Biyolojik saatim, yaşamım oldu. Sabah erkenden dipdinç uyanıyor, gün boyu bir şeylerle uğraşıyor akşam olunca ocağın sağındaki somyada uyuyordum. Yatak odası soğuk oluyor. Oturma odasında uyumak daha çok hoşuma gidiyor. Seyrettiğim tek şey şöminede yanan ateşin odada yarattığı gölge oyunları. Hayal kuramıyorum. Gelecek benim için çok uzak, bilinmez, öngörülemez. Hastalığım gelecek ile ilgili hayal kurmama izin vermiyor. Geçmiş çoktan unuttum. Burada sessizlik hakim. Dünya yıkılsa ben duymam. Boş kafam, boşlukta dolanıyor. Tek farkında olduğum şey kendimi harika hissettiğim.

Günler geçiyordu. Kış birden bastırdı. Ani gelse de beni gafil avlayamadı. En önemli ihtiyacımı evimi bitirmiştim. Kara'nın ahırını olarak kullandığım eski evin de yıkıldığını tamir ettim. Zaten endişelenme duygusu bende yok da gerçekten de endişelenecek bir durumum da yoktu. Kasabaya inip bol bol erzak da depolamıştım. Daha ne isterdim?

Dağın zirvesine yakın olduğumdan, ilk kar buraya attı. İki günde erise de yakında kalkmamak üzere tekrar geleceğinden eminim. Geceleri çok soğuk oluyor. Gündüz hava güzel oldu mu arazide yapılacak bir şeyler buluyorum. Seviyorum bir şeylerle uğraşmayı. Arazide neredeyse hiç taş bırakmadım. Ormandan bol bol yakacak odun getiriyorum. Evin arkasında her geçen gün yükselen odun katarı var. Ev henüz yeni ya, soğuk. Haliyle harçları bile tam kurumadı. Normal. Odun bol. Şöminem tüm ihtiyacımı karşılıyor. Üstünde yemeğimi, çayımı pişiriyorum. Isınıyorum. Gece bana ışık oluyor. Odada yarattığı gölge oyunlarını zevkle seyrederim. Çıtırtıları bana sohbet gibi geliyor. Hele bir de sonbaharda ormandan topladığım kestane ve palamut pelletlerini közlerin üzerinde pişirdim mi, oda mis gibi kestane kokularıyla dolup taşıyor.

Hava yağışlı oldu mu evden dışarı adımımı atmıyorum. Sadece Kara'nın yemini suyunu vermek için çıkıyorum. O kadar.

Beklenen geldi. Kar yağdı. Hem de lapa lapa. Bu demek ki ilkbahara kadar daha da kalkmaz. Aşağıdaki bayıra kadar her yer beyaza büründü. Ormandaki ağaçlar geline döndü. Buranın kışı da pek güzelmiş. Bayıldım. Evim sıcacık. Dışarısı buz gibi. Bir sabah dışarıda bir sürü pati izleri gördüm. Özellikle de eski ev Kara'nın ahırının etrafında. Kurtlar. Herhalde aç kaldılar gözlerini Kara'ya kestirdiler. Her ne kadar kapısı falan sağlam olsa da o gün pencerelere panjur misali tahta kapaklar yapıp sağlamlaştırdım. Güvendedik.

Kurumuş sedir ağaçlarından harika işlemeli bir masa ve sandalyeler yaptım. Zamandan bol bir şey yoktu zaten. Zamanı sert sedir ağacına ince ince kanaviçe gibi işledim. Allah'ım bir şeylerle uğraşıp bir şeyler üretmek ne güzel şeymiş. Yıllarımı hapishanenin zindan odalarında boş boş öylece tüketmişim. İnsan bir başına kaldı mı kendini işliyor. Var olup da var olduğunu bilmediğimiz ne çok şeyler varmış. Bir yerde duymuştum yeni hiç bir şey keşfedilmiyor yalnızca hatırlanıyor diye; inanılması zor da olsa sanki gerçekten böyle. İki adım geriden eserime baktığımda bunu benim gibi hastalıklı bir mahpusun yapabileceğini kendim bile inanamıyorum. Lakin eser ortada...

Kış yata kalka geçti. Kilo aldım. Kar aşağıdan yukarıya doğru eriye eriye çıkmaya başladı. İlk kardelenler kendilerini gösterdi. Kar sınırı evin üstüne geçince arazide yeşillikler, kır çiçekleri gözükmeye başladı. Gündüzleri güneş kendini gösteriyor, günden güne günlerin uzamasını hissedebiliyordum. Toprak kabarıyor etrafa misler gibi kokular yayıyordu. Papatya, gelincik kümeleri etrafa sarmaya başlamıştı. Kuşlar daha bir üst perdeden ötüyordu. Tabiat ana canlanıyordu. Nalbur yolu gözüksü.

Eski deyimle kara saban alıp araziye mısır ekecektim. Lakin kara saban bulmak ne mümkün? Ne nalburda, ne de kasabanın iki demircisinde bulamadım. Yine de sağ olsunlar eskiden kalma bahçeye atılmış bir tane buldular. Hurda fiyatına adam bana verdi. Lazım olan diğer koşuları da nalburdan tamamladıktan ve erzakları satın alıp eve döndüm.

BÖLÜM 7

Ömrüm boyunca konuşmadığım kadar, bugün Kara ile konuşuyorum. Tek kelimeyle söylemek gerekirse, Kara beni delirtti. Bu çiftçilik işi ne zormuş! Ben acemiyim, Kara acemi. Bir türlü senkronize olup pulluğu düz süremedik. Kara araba çekmeye alışkın olsa da nedense pulluktan huylanıyor; ya sağa sapıyor, ya sola. Bir türlü düz gitmiyor. Huysuzlanıyor, koşuların halatlarına, iplerine, ayaklarına dolanıyor. Beni çıldırttı. Yılmadım. Akşama kadar çok az bir yeri sürsek de bağrışa, çağrışa devam ettik. Ertesi gün daha deneyimliydik. Ondan sonraki gün daha da. Zamandan bol bir şey yoktu. Ardımızdan kovalayan da. Kara ile kavga ede barışa tarlayı dokuz günde sürmeyi becerdik. Bu bizim için büyük başarıydı. Mısırlarımızı ektik. Tablaları çektik. Tablalar arasında su arıklarını yaptık.

Eve yakın yere bir tane fidanlık yaptım. Burayı gelecek ay sebzelik yapacağım. Her şeyi kendim yetiştirmek istiyorum. Neden olmasın? Yeterli suyum var. Arazimin toprağı da güzel. Dağın başı. Tertemiz hava. Her şey doğal. Buradan güzel yer mi olur? Tek sorun kasabaya indiğimde nalbur dayı domuzlardan bahsetti. Domuzlardan ürün alamazsın dedi. Tek yol etrafını iyi çevirip koruma altına almak lazımmiş. Dikenli tel veya gergili tel çekmen lazım dedi. Jiletli dikenli tellerden aldım. Tarlayı olmasa da en azından fidanlığı koruma altına alacaktım. Fidanlığa damlama sistemi aldım. Evimi de güzelleştirecek üç beş ev tekstili.

Kendi halinde devamlı akan su, bu kadar kıymetli olacağını hiç düşünmediğim kadar değerli hâle gelmişti. Pınarın çıkış yerine gittim ve boruyla oynayarak acaba biraz daha çoğaltabilir miyim diye çabaladım. Dokunmaz olaydım. Serçe parmağı kadar devamlı

akan su birden kesiliverdi. Ellediğim için bin pişman oldum ama iş işten geçmişti. Su gitmişti, geri gelmiyordu.

Boruyu çıkarıp eşledim; ben yakalamaya çalıştım, su benden kaçtı. Yanlış bir şeyler yaptığımı anladım ama çok geçti. Boruyu eski hâline getirip bıraktım. Akşama kadar borunun ucunda bekledim. Geç vakit, vakitsizce eve gelen bir ergen misali su geldiğinde, dünyalar benim oldu. Kana kana içtim, sevinç çığlıklarım tepelerde yankılandı.

Bunun nedenini kasabaya indiğimde, ihtiyar nalburdan öğrenecektim. “Pınara deşmeye gelmezmiş. Küsermiş. Şanslıymışsın ki tam küsmemiş, gelmiş. Gelmeyebilirdi de,” dedi. Pınar işte... Suyu çoğaltamıyorsam, en azından verimli kullanabilirim diye düşündüm ve kuyu kazmaya başladım. En aşağısına duvar ördüm, bir boru ile kendinden akan bir çeşme kurdum. Kuyunun içine iki kat naylon yerleştirip, yarı doğal yarı yapay bir gölet inşa ettim. Ben göleti bitirene kadar filizler boy vermeye başlamıştı bile.

Her bir tohum, her bir filiz çocuğum gibi. Onların acele etmeden tabiatlarına uygun usul usul büyümelerini zevkle seyrederim. Onları kendime benzetiyorum. Hiçbir şeyden şikayet etmiyorlar. Ağlamıyorlar. Acıktım, susadım demiyorlar. Ne kadar masumlar. Büküyorlar boyunlarını. Suyu gönderdin mi sevinçleri toprak kokusu ile harmanlanıp mis gibi ortamı sarıyor. Kendine nereden benzettin diye soran olursa? Ben farklı mıyım? Hastalıklı kafam ile bugüne kadar neden şikayet ettim ki? Yat dediler yattım. Kalk dediler, kalktım. Hiç bir şeyin önünü ardını aramadım. Ne dedilerse yaptım. Yaptım da kime yaranabildim? Sessizliğimi, içime kapanıklığımı acizlik olarak gördüler. Üstüme geldiler. İradem dışında kendiliğinden bir anda gelişen o menfur olay ile yıllarımı mahpus damlarında harcadım. Alnıma yapışan katil hatta canavar sıfatı bana koruma kalkanı olsa da kalabalıklardaki yalnızlık başlı başına bir cezaydı. Hem de cezaların en kötüsü.

Şimdi burada bu ıssızlığın ortasında yalnız gözüksem de benzerlerimi keşfediyorum. Kendi kendine durmaz akan çeşme de yalnız. Orman da yalnız. Dağ, tepe, dere, menengiç ağacı, eski ağıl hatta Kara katırım bile. Hepimiz yalnızız. Lakin uyum içerisindeyiz. Birbirimize benziyoruz. Hepsi sessizce yaşamın sunduklarını kabul ediyorlar. Fazlasını isteyen, almak için de Ali Cengiz oyunları tertip eden yok. Yalnızlar ordusuyuz. Lakin uyum içindeyiz.

Huzurluyuz. Mutluyuz. Halinden şikayet edip olağanın sıradanlığını bozan yok. Su akıyor. Bitkiler büyüyor. Orman dağ yellerine bırakmış kendini sağa sola esniyor. Güneş doğuyor. Güneş batıyor. Herkes birbirine saygılı. Kimse kimsenin hakkını tecavüz etmiyor. Tanrının kendisi için yazmış olduğu yazgısını yaşıyor. Ne fazlasını istiyor. Ne de eksikliğinden şikayet ediyor. Hiç biri diğerini kıskanıp fazlasını istemiyor. An burada yaşıyor.

Ekosistemin merkezine çöreklenmiş her şeyin kendi etrafında döndüğünü zanneden insanlığa sorsan onlar için bizler kimiz ki? Oysa bizler uyuma uyumlanmış olanlarız.

Geçmişin pişmanlıkları, geleceğin endişeleri yok. Bizde an var. Anı yaşıyoruz. Asıl maddeden uzaklaşan, yanılsamalar bütünü ve yapay gerçekliklerin peşinde koşan kendileri. Geçmiş ve gelecek arasında gelip gitmelerden anı ıskalayanlar kendileri. Varken dahasını isteyip yokken arıza çıkaran kendileri. Tatminsiz olan kendileri. Doymayan kendileri. Hep fazlasını daha da fazlasını isteyen kendileri. Kefenin olmayan, cebine dünyaları sığdırmayı planlayan kendileri. Onların gözünde bizler neyiz ki? Gün ola devran döne elbet onlar da anlarlar da... Bir yıl önce eski ev ve yıkık ağılın olduğu dağın yamacı şimdilerde Van Gogh tablolarına benzemişti. Renk renk biberler büyümüş, domatesler kızarmış, patlıcanlar mora dönmüş, bamyalar çiçeklerin arasından boy atmış, fidanlığın kenarına dikmiş olduğum ay çiçekleri güneşe aşık olmuş, boy boy mısırlar püsküllenmiş, arsız kabak uzaya uzaya verandaya kadar gelmişti. Sırıklara sardığım fasulye börülce fidanlarının verimliliği karşıdan buradayım diyorlardı. Yaprakların altında saklanan utangaç salatalıklara basmamak için bir gözüm hep basacağım yerdeydi. Toprak ana coşmuştu. Her yerden bereket fışkırıyordu.

En büyük keyfim dalından taze koparılmış meyve sebzenin kokusuydu. En güzel Fransız parfümlerinde bu kokuyu bulamazsınız. Bu tanrının kelamının kokusuydu. İlahi emri yerine getirme huzurunun kokusuydu. Her biri farklı tonda olsa da ilahilikte benzeşiyorlardı. Yaradılışına uygunluğun kokusuydu. Mis gibilerdi. Huzur doluydular. Çok merak eden doğal ortamda yetiştirilmiş bir domatesi dalından koparıp koklasın; ne demek istediğimi o an anlayacaktır.

Dün gece tarlaya domuz girmiş. Tarlanın yarısının üzerinden geçmiş. Çok canım yandı. Allah'tan fidanlığa girememiş. Lakin mısırlarıma baya zarar vermiş. Gün boyu tarlanın kenarlarına çalı çırpı ile yükseltmeye çalıştım. Elimden gelse kale surlarıyla döşeyeceğim. Dikenli tel çekeyim desem o kadar alanı nasıl yapabilirdim ki? Ertesi gece uyumadım. Sabaha kadar bekledim. Gece geldiler. Taş attım kovaladım. Sabahı sabah ettim. Doğal danışmanım Nalbur dayıya gittim. "Köpek al" dedi. "Kırsalda köpek candır. Yoldaştır. Seni korur, kollar. Yabancıları haber verir..." Köpeği nereden bulacağım? Diye sorunca. "Kolay" dedi.

"Gedikli Hamdi'nin büyük oğlu Antalya'ya göçtü, iki eniği ile birlikte köpeğini babasına bırakmıştı. Bakması zor oluyor sahiplenecek birini arıyorum diyordu. Telefon açayım hala duruyorsa gider konuşursun" dedi. Bu adamı seviyorum. En büyük yol göstericim. Her zaman bir çözüm yolu buluyor. Konuştu. Köpekler duruyormuş. Evini tarif etti. Gidip buldum. Konuştuk. Para falan da istemiyor. Oğlunun ayrıca bir kümes tavukları varmış, ikisi erkek üçü dişi beş de keçisi. İlgilenirsem onları da satabileceğini söyledi. Bir fiyat söyledi. Hayatta pazarlık yapmadım. Nasıl yapılır da bilmem. Hem ihtiyacım olan köpekleri adam bedava verdi. Dediği rakama "tamam" dedim. Yola çıktığımda benim Roma savaş arabam herkesin gözündeydi. Ayaklarından bağlanmış Kara'nın üzerine asılmış sekiz tavuk, bir horoz. İple arabaya bağlanmış beş baş keçi. Benim elimde bir köpek tasma ve bizi takip eden iki eniği. Gözünüzde canlandırmaya çalışın. Ha beni de es geçmeyin. Kasabaya indiğimde normalde tıraş olurdum. Ama

bugün domuz ihtimali yüzünden berbere gitmediğim için uzamış, birbiri içine geçmiş saç sakalımla garip bir derviş gibiydim. Ne görüntü ama...

BÖLÜM 8

Sıcak. Ovanın kavurucu yaz sıcakları. Dağdayım. Serin serin esen dağ yellerinde terim buz kesiyor. Gündüzleri sıcak desem de aşağıdakilere haksızlık etmiş olurum. Bilirim mahpushane yazlarını. Koğuşun dört fırın duvarlarını. Hani burası gündüz sıcak lakin kuru, nem yok. Oturdun mu bir ağaç gölgesine serinleyiveriyorsun. Akşam güneş battıktan sonra yaz giysileri içinde dağ yellerinden ürperiyorum. Mis gibi. Tazecik. Serin.

Mısırı hasat edip ahırın üzerindeki toprak damda kurutmaya başladım. Fidanlık coştı. Yıllar sonra ilk kez ekilen topraktan bereket fışkırıyor. Sebzeler ürün vermek için adeta birbirleriyle yarışıyor. Patlıcanından, domatesine, bamyasına kadar her biri çiçekten, tomurcuğa ardından olgunluğa koşarak gidiyor. Elimde hasır sepetim, her sabah fidanlıktan ürünlerimi topluyorum. Daha bir gün geri boş döndürmediler. Her şey tabi, her şey doğal. Öyle semt pazarlarında, en lüks manav satış mağazalarında böyle doğallık bulamazsınız. Kırmızıya çalan kara humuslu toprağa ekilmiş, hayvan gübresi ile beslenmiş, dağ pınar suyu ile sulanmış ilaçsız katıksız ürünler bunlar. Standart yok. Hepsi özgürce gelişine büyüüp semirmiş. Kimi küçük, kimi büyük, eğri büğrü, vakti zamanında böcekler tarafından ısırılmış bodur yaralılar. Lakin mis gibiler. Pınarın suyunu iyi tutmuşlar; sulular. Sam yelleri kokuyorlar; kokulular. Özgürlüğün tadını bünyelerine çekmişler. Lezizler. Güneşin gökkuşağı ışıklarını muhafaza etmişler; parlak renkliler. Tanrının cömertliğini kavramışlar; vitamin deposu, bereketliler. Bol bol yiyorum. Fazlalıkları kış için yarıp güneşte kurutmaya bırakıyorum. İplere dizili biberler, patlıcanlar, fasulye börülceler güzel evimi daha da güzelleştirdiler. Rüzgarda kuru sebze dizilerinin yellenmesini izlemek bana terapi gibi geliyor.

Süt sağmasını, peynir, çökelek tereyağı yapmasını bir güzel öğrendim. Kekikli otlı çeşit çeşit peynirler yapıyorum. Evimin altındaki yarı doğal kilerim dolup taşıyor.

Arazimde artık yalnız da değilim. Çok çeşitli bir ailem var. Birbirimizden farklılıklarımızı gözetmeksizin alışıp kaynaşıverdik. Keçilerim, tavuklarım, köpeklerim, katırım, soluk alıp veren üyelerim. Sebzelerim, ağaçlarım, pınarım, evim, dağım taşım ise cansız kabul edilen farklı cinsten olanlar. Canlı, cansız ayrımımız yok. Hepimiz bir aile aileyiz. Hem ne kadar da güzel bir aile. Kimse kimseye karışmıyor. Çekememezlik etmiyor. Diğerinin hakkında dedikodu riyakarlık yapmıyor. Her biri diğerinin yaşamını kolaylaştırmak için canla başla çalışıyor. Pınar durmaz akıyor. Sebzeler ürün veriyor. Otlar büyüyor. Otu keçi yiyor. Keçinin gübresini ot. Mısırı ben, sapını Kara, göbeğini keçilerim küspe olarak yiyor. Doğal ekosistemin en doğalını kana kana yaşıyoruz. Herkes kendinden bekleneni biliyor ve fıtratına göre hareket ediyor. Baş benim. Düzeni ben sağlıyorum. Birleştiriyorum. Ayrıştırıyorum. Paylaştırıyorum. Her birey tanrının ona ekosistem besin zincirinde bahşettiği vazifeyi layığı ile uyguluyor. Kimse şikayet etmiyor.

Hem birbirimize nasıl da alıştık. Sevgi bağı ile en derinden bağlandık. Besin zincirinde görevi olmasına rağmen bir tavuğumu kesmeye bile elim varmıyor. Yumurtaları bana yetiyor. Keçiler ile toslaşıyor oynuyorum. Özgürüz. Özgürlüğün tadını çıkarıyoruz. Köpeklerim en candan olanlarım. İçgüdüsel olarak ne sadık hayvanlar. Nalbur dayının dediği gibi en büyük can yoldaşlarım. Hep yanımdalar. Her an tetikteler. Sevgi yumağılar. Tavuklar. Ele avuca sığmayan bıcırıklar. Bayırın dedikoducuları. Hiç durmuyorlar. Gıdak da gıdak. O kadar lafı nereden buluyorlar anlamıyorum. Horozum. Bıçkınım. Dağ havası ona çok yaramış olmalı ki hiç durmuyor mübarek. Değil sekiz, on sekiz tavuk olsa bana mısınız demeyecek. Azgınlığı bana yarıyor. Bol bol yumurta...

SON BÖLÜM

Beş yıl sonra. Karşı tepede boz kayanın üzerinde oturmuş yolluk olarak aldığım meyve kurularını kemiriyorum. Bizim evin en güzel gözüktüğü konum bu kayanın üstü. Belki bundan dolayıdır ki azıcık evden uzaklaşmak istesem ormanda bir iki tur atar bu kayanın başında mutlaka mola veririm. Bozkaya tüm vadiye hakim olsa da ben bizim araziye bakmaktan daha bir başka keyif alırım. Ne manzara ama...

On dört dönümlük arazinin tamamı yerden otuz santim kadar duvar ile örülmüş, dikenli tel ile çevrilmiş arazi muhafaza altına alınmış durumda. Yakın diktiğim azgın kabak fideleri bir çok yerde dikenli tellere sarmış yeşil kocaman yapraklar tellerden sarkıyor. Arazi meyilli, yapmış olduğum beş adet taraça ile mümkün olduğunca düzleştirilmiş. Mısırlar adam boyu. Fidanlık bitki çeşitliliği ile ben buradayım havasında. Kenarlara dikmiş olduğum meyve ağaçlarının yapraklarının arasından meyveleri görünmüyor. Ama ben hangi ağacın hangi meyveyi verdiğini biliyorum. Meyvelerim dallar, yapraklar arasında olgunlaşıyor. Evimiz harika gözüküyor. Verandanın direklerindeki kurutulmuş sebze dizilerinin rüzgardaki raksı buradan bile gözüküyor. Ocaklık bacasının üzerine yaptığım rüzgar gülü dönüyor. Verandanın çevresindeki güllerin renklerini belirli belirsiz seçebiliyorum. Menengiç ağacındaki hamak buradan bile gözüküyor. Yukarıdaki kuyunun içindeki beyaza çalan naylonlar, çeşmem, çeşmenin etrafındaki koyu yeşillik...

Eski ev. Eski ev deyince geçen kış Kara'yı kaybettik. Yaşlılıktan bir anda göçtü gitti. Zor zamanlarımda en büyük yardımcısıydı. Kadim, güzel gözlü dostumdu. Şimdi de onun yerine aldığım Alım var. Alım da katır. Genç, acar bir katır. İsminden de anlayacağınız üzere koyu kırmızı tüylü. Kara gibi uysal değil, haşarı kerata. İlk zamanlar zorlansam da ona da alıştım, seviyorum.

Eski ağıl aynı yerinde. On dört tane irili ufaklı keçim var. Bitişğinde tavuk kümesim, on iki tavuk, iki tane horoz, üç tane de hindim var.

Buradan bile arazimin ne kadar bakımlı olduğu belli oluyor. Ana yola kadar olan stabilize patika yolunu baya düzelttim. Artık Roma savaşı arabam pek zorlanmıyor. Araziye ben de diğerkleri de alıştık. Hangi taşa basılır, hangisine basılmaz ezber biliyoruz. Gözü kapalı bile gezeriz.

Kendi cennetimizi kendimiz yaptık. Hem de diğerk tarafta değil. Burada. Dünyada. “Eee. Daha daha ne var, ne yok?” diye soracak olursanız;

Elektrik yok. Televizyon yok. Saat yok. Telefon yok. Sosyal medya yok. İnsan yok. Medeniyet yok. Kalabalık yok. Trafik yok. Toz duman yok. Gürültü yok. Dedikodu yok. İşe gideceğim, işten geleceğim derdi yok. O ne dedi bu ne dedi yok. Siyaset yok. Sıkıntı yok. Kariyer derdi yok. Para derdi yok. Fatura derdi yok. Gelecek kaygısı zaten yok. Daha sayayım mı? Yok saymayayım. Gerisini size bırakayım. Siz kendinize göre ek ilaveler yapabilirsiniz.

Canlı cansız çeşitlilikten oluşan geniş bir aile var. Taptaze dağ havası var. Doğallığın doğal var. Zihnen değil bedenlen yorgunluk var. Mis gibi katıksız kokular var. Yediğin içtiğinden tat almak var. Deliksiz uyku, berrak rüyalar var. Sağlık var. Güne göre yaşam, biyolojik saat var. Tanrıya yakınlık var. Huzur var. Özgürlük var. Yeter! Gerisini de siz doldurun. Yaşıyorum... Hayal yok... Hayat var...

SON

